

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **LeMiRoJ Investment, a. s.**, IČO 25361821
sídlem Kytlická 780/16, 190 00 Praha

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. 467/16/5100-41452-707509

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný na základě podnětu Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj delegoval dle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve vztahu k žalobci místní příslušnost k výkonu správy všech daní s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno. V odůvodnění

žalovaný zejména uvedl, že v zapsaném, toliko formálním, sídle společnosti v Praze není skutečné těžiště podnikatelských aktivit žalobce. Skutečné sídlo, tedy místo, ke kterému má žalobce fakticky vztah, kde se s ním veřejnost může stýkat, a kde dochází k reálnému výkonu jeho ekonomické činnosti, naopak bylo zjištěno v Bystřici, tedy v územní působnosti Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě se žalobce domáhal zrušení předmětného rozhodnutí žalovaného. Dle žalobce žalovaný založil svůj závěr o naplnění kritéria účelnosti delegace především na tvrzení, že žalobce v místě svého sídla nevykonává reálnou ekonomickou činnost. Indicie uváděné žalovaným však pro tento závěr nebyly relevantní. Na internetových stránkách neprezentuje své služby pouze s odkazem na provozovnu v Bystřici, stejně tak uvádí i sídlo. Místo trvalého pobytu členů statutárních orgánů je toliko evidenčním údajem. V sídle žalobce se schází jeho vedení, probíhá zde pravidelné přijímání rozhodnutí žalobce ohledně chodu a řízení společnosti, stejně jako poskytování ekonomického poradenství a administrativních služeb, jedná se tak o skutečné sídlo. Skutečnost, že žalobce nemá své jmenovité označení na vnější straně budovy, ani na zvoncích při vstupu do domu, je zapříčiněna technickými možnostmi a správou budovy (vnitřními předpisy společenství vlastníků). Sídlo tak je (s výjimkou označení u dveří do vlastních prostor sídla) označeno na poštovní schránce umístěné ve vchodu do domu, do něhož má přístup jakýkoli subjekt. Ekonomická činnost žalobce není založena na stále pracovní době, či na pevně daném styku s veřejností v pracovních dnech. Žalobce nemůže mít povinnost zdržovat se denně ve svém sídle. Ze skutečností, že nereagoval na zazvonění při místním šetření a že před svým sídlem uvedl telefonní číslo, nelze vyvozovat, že se v sídle nezdržuje. Ani při místním šetření v Bystřici přitom žalobce zastižen nebyl. Správce daně se dozvonil do rodinného domu a hovořil s nezletilým synem předsedy představenstva společnosti.
3. Důvodem pro provedení delegace pak nemohou být ani pochybnosti žalovaného o funkčnosti hromadně sdíleného sídla. Podnikání žalobce spočívá v pronajímání nemovitých věcí, poskytování ekonomického poradenství a administrativních služeb, a není založeno na bázi každodenního fyzického kontaktu s klienty. Pro posouzení místa výkonu ekonomické činnosti žalobce je též irelevantní posuzovat sídlo třetího subjektu, resp. místo trvalého pobytu jeho zmocněnců, poskytujícího žalobci účetní a daňové služby. Pokud jde o vadné označení sídla žalobce, došlo k nepřesnosti při jednání na živnostenském úřadě, kdy bylo chybně uvedeno číslo orientační (780/12 na místo správného 780/16). Místo výkonu činnosti není vázáno na provozovnu v Bystřici. Žalovaný napadeným rozhodnutím překročil meze správního uvážení. Tvrzení žalovaného, že v Bystřici je kontakt se žalobcem možný, zatímco v Praze je nutná předchozí telefonická domluva, je čirým a účelovým formalismem. Provedená delegace je promyšlený krok prováděný vůči subjektům sídlícím na „hromadně sdílených adresách“. Žalobce má přitom v Praze sídlo již od roku 1999, na aktuální adrese pak od roku 2005. Kontakt se správcem daně byl po celou dobu bezproblémový. Sídlo žalobce je navíc ve vlastnictví jeho dceřiné společnosti LeMiRoJ Consulting, a.s. Žalobce je jediným akcionářem této společnosti a zprostředkovaně mu tak svědčí faktické vlastnické oprávnění.
4. Žalovaný neodůvodnil, jak došel k závěru o nevyvíjení reálné ekonomické činnosti v pražském sídle žalobce. Není povinností žalobce provozovat podnikání z jednoho místa.

Veškeré doklady žalobce jsou uloženy v jeho sídle v Praze, účelnost provedené delegace s ohledem na tuto skutečnost není zřejmá. Napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a v rozporu s principy daňového řádu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 4. 2016 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zákonné podmínky pro delegaci místní příslušnosti z důvodu účelnosti byly naplněny. Účelnost není zákonem nijak definována, správci daně je tak umožněno flexibilněji určit ty situace, ve kterých je možné delegace využít. Delegace místní příslušnosti na Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj vede k hospodárnějšímu a efektivnějšímu výkonu správy daní. Žalobce nemá zásadní vazbu na pražské sídlo, v Moravskoslezském kraji je pro veřejnost i správce daně bezproblémově dohledatelný, má zde provozovny, účetnictví, předseda a členové orgánů společnosti pak místo trvalého pobytu. Žalobce ani neuvedl žádná konkrétní tvrzení, v čem je pro něj delegace omezující. Z pouhého nesouhlasu žalobce se závěry žalovaného nelze vyvozovat rozpor napadeného rozhodnutí s principy daňového řádu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

VI. Další podání účastníků řízení

6. Žalobce ve sdělení ze dne 17. 10. 2016 poukázal na nabytí účinnosti nových pravidel týkajících se působnosti a příslušnosti správců daně, a na institut tzv. vybrané působnosti, na jehož základě může kontrolní postupy při správě daní vykonávat kterýkoliv finanční úřad, tudíž je napadené rozhodnutí nadbytečné.
7. Žalovaný v podání ze dne 24. 10. 2016 konstatoval, že v rámci soudního přezkumu je soud povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím navíc byla delegována místní příslušnost k výkonu celkové správy vyjmenovaných daní, nikoliv pouze k provádění dílčích úkonů v rámci určitých činností či postupů. Novela zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, tedy neučinila žalobou napadené rozhodnutí nadbytečným. Rovněž tak nebyla nijak dotčena ani správní úvaha žalovaného o účelnosti delegace.

V. Posouzení věci soudem

8. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Předmětem sporu je v daném případě otázka splnění zákonných podmínek pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní žalobce z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj.
10. Problematika delegace místní příslušnosti je upravena v § 18 daňového řádu. Dle odstavce 1 tohoto ustanovení „[n]a žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejblíže společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.“ Z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní alternativní kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí,

kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. V nyní posuzované věci bylo aplikováno kritérium účelnosti.

11. Jak zhodnotil i sám žalovaný, pojem „účelnost“ ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu je neurčitým právním pojmem, jenž je správní orgán povinen řádně interpretovat (a to vždy s ohledem na okolnosti konkrétní věci, jak uvádí např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 Afs 32/2017-30; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a následně aplikovat na zjištěný skutkový stav. Vymezení účelnosti a kritérií pro její posouzení přitom napadené rozhodnutí obsahuje. V dalším textu pak žalovaný přehledně popsal zjištěný skutkový stav a výše uvedené zákonné podmínky na něj aplikoval.
12. Nelze tak vyhovět námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v logickém sledu uvedl zákonné předpoklady pro delegaci místní příslušnosti správce daně, následně provedl výčet skutečností zjištěných z úřední činnosti správců daně a tyto zhodnotil jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti. Na základě tohoto posouzení pak dospěl k závěru o naplnění zákonných podmínek pro delegaci místní příslušnosti správce daně. Uvedená argumentace se dostatečně podrobně vypořádává jednak s požadavky zákona, jednak s tvrzeními a námitkami žalobce uváděnými v rámci správního řízení. Ostatně sám žalobce tuto argumentaci v žalobě rozporuje, čímž *de facto* sám popírá své tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Krajskému soudu nic nebrání v tom, aby správnost úvah žalovaného věcně posoudil, proto námitce žalobce nepřisvědčil.
13. V posuzované věci správní orgány při provedených místních šetřeních zjistily, že z adres, které žalobce uvádí na internetových stránkách, ať už jako své sídlo či provozovnu, je těžiště činností v rámci jeho podnikatelských aktivit prováděno na adrese Bystřice 1250. Soud v souladu s názorem žalobce připouští, že při předmětu podnikání žalobce spočívajícím v poradenství není žalobce povinen být kontinuálně přítomen na jedné z adres, stejně tak není jeho povinností provozovat podnikání pouze z jednoho místa. Žalovaný ostatně ani žádnou takovou povinnost žalobce netvrdil. Je však účelné, aby správu daní žalobce prováděl ten finanční úřad, v jehož obvodu působnosti probíhá převážná část podnikatelských aktivit žalobce a k jehož obvodu působnosti má žalobce nejvyšší vazbu.
14. Obecně lze konstatovat, že delegovat místní příslušnost na správce daně se sídlem blíže místu reálného podnikání daňového subjektu je možné tehdy, pokud bude následně správa daní efektivnější a hospodárnější pro daňový subjekt i pro správce daně. Odborná literatura k otázce účelnosti delegace místní příslušnosti uvádí, že „[k]ritérium účelnosti bude naplněno např. v situaci, kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně

příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a ne hospodárny.“ [Ondřej Dráb. § 18 Delegation. In: Josef Baxa, Ondřej Dráb, Lenka Kaniová, Petr Lavický, Alena Schillerová, Karel Šimek a Marie Žiškova. Daňový řád: Komentář (Systém ASPI). Wolters Kluwer (cit. 2017-9-14). Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.]

15. Z judikatury se pak v obdobném duchu nesou např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016-18, či ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 Afs 32/2017-30, dle kterého *„delegation ve vztahu k účelnosti správy daní představuje kombinaci důvodů a zjištění, ze kterých je patrné, že realizace správy daní bude účelnější a efektivnější u správce daně, na kterého má být výkon správy daní delegován“.*
16. Ze skutkového stavu zjištěného úřední činností správců daně rozhodně nevyplývá, že by převážná část podnikatelských aktivit žalobce měla probíhat na adrese rejstříkového sídla v Praze. Správce daně provedl na této adrese dvě místní šetření, a to ve dnech 21. 7. 2015 a 3. 12. 2015. Žalobce ani jím pověřené osoby však ani v jednom případě zastižení nebyli. Žalobce není uveden na zvoncích při vstupu do domu, tam je označena pouze s žalobcem personálně a ekonomicky propojená společnost LeMiRoJ Consulting, a. s., která však na zvonění nereagovala. Žalobce je označen toliko na hromadné schránce (pro 14 společností) uvnitř domu, a dále na ceduli umístěné na zdi přímo u vstupních dveří do bytové jednotky. Do domu je tak možno se dostat až v případě poskytnutí součinnosti jiné osoby v domě přítomné. Žalobce sice uvádí u příslušné bytové jednotky kontaktní telefonní čísla, tyto však případný zájemce o kontakt se žalobcem nemá možnost spatřit, jelikož se do domu vůbec nedostane. Žalobce nemá stanovenou žádnou dobu, po kterou by se pravidelně na adrese vyskytoval. Z dostupných údajů tak lze očekávat, že na této adrese zastižen nebude. Přestože nelze vyloučit, že se zde například schůzky s obchodními partnery konat mohou, je zjevné, že žalobce, jeho zaměstnanci, ani osoby jednající jeho jménem nelze na adrese zapsaného sídla běžně zastihnout. Soud dává žalobci za pravdu v tom, že čistě z izolované skutečnosti, že žalobce ve dvou případech nereagoval na zazvonění žalovaného při místním šetření a že před jeho sídlem uvedl telefonní číslo, by nebylo možné dovozovat, že se žalobce v sídle nezdržuje. Žalovaný však nezaložil svůj názor o skutečném sídle žalobce pouze na tomto závěru. Je potřeba zdůraznit, že tuto skutečnost hodnotí žalovaný nikoli jednotlivě, avšak právě spolu s dalšími skutečnostmi nasvědčujícími, že skutečné sídlo žalobce je odlišné od sídla rejstříkového.
17. Těmito skutečnostmi jsou dle názoru soudu mimo jiné skutečnosti zjištěné správcem daně při místním šetření dne 28. 4. 2015 na adrese Bystřice 1250, z nichž lze objektivně dospět k názoru, že pro veřejnost je žalobce na této adrese dostupný. Na rozdíl od rejstříkového sídla se v tomto případě nejedná o uzavřený objekt o velkém množství bytových jednotek, žalobce nemá potřebu před svým sídlem uvádět telefonický kontakt pro zájemce o sjednání případné schůzky, na tomto místě je sice uvedeno také několik (nutno podotknout, že se jedná o nepoměrně menší počet) společností, avšak personálně propojených se žalobcem a osobami, které mají na této adrese evidován trvalý pobyt. Nelze vyčítat žalovanému, má-li žalobce za snadněji přístupného na adrese trvalého pobytu klíčových osob jednajících za žalobce, když se navíc jedná o objekt vykazující znaky typické pro bydlení. Lze totiž oprávněně předpokládat, že se tyto osoby na dané adrese skutečně zdržují. Sídlo žalobce v Praze je naproti tomu hromadným sídlem pro bezmála třicetku dalších společností. Těžko si lze představit efektivní provozování podnikatelské činnosti ze strany každého

takového subjektu v předmětném bytě. Jejich zastižení na této adrese je tudíž bez předchozí telefonické domluvy krajně nepravděpodobné. Skutečnost, že je žalobce prostřednictvím své dceřiné společnosti neformálním vlastníkem bytové jednotky, nemá zásadní vliv na posouzení, zda převážná část jeho ekonomické činnosti je v tomto místě prováděna či nikoliv. Sám žalobce na svých internetových stránkách nabízí možnost poskytnutí sídla jiným společnostem. S ohledem na popsané skutečnosti je zřejmé, že adresa rejstříkového sídla žalobce reálně slouží právě tomuto účelu, nikoliv faktickému výkonu podnikatelské činnosti ze strany žalobce.

18. Žalobce v žalobě uvádí, že v jeho sídle v Praze probíhá kromě pravidelného přijímání rozhodnutí žalobce rovněž provozování ekonomické činnosti, resp. poskytování ekonomického poradenství. Co se týče tvrzení žalobce, že v jeho sídle v Praze probíhá přijímání rozhodnutí žalobce, pak je nutno uvést, že místo přijímání zásadních rozhodnutí týkajících se společnosti je pouze jedním z mnoha kritérií posuzovaných při určování skutečného sídla podnikatele. Žalobní tvrzení žalobce o tom, že jsou tato rozhodnutí přijímána na této adrese, jednak není dostatečným pro prokázání vazby na toto místo, jednak je v rozporu s tvrzením žalobce ze dne 12. 5. 2015, kdy při ústním jednání správci daně sdělil skutečnost zcela odlišného rázu, a to že rozhodnutí jsou přijímána na různých místech České republiky. Žalobní tvrzení se tedy jeví jako nedůvěryhodné a ryze účelové. Nadto zdejší soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2017, č. j. 4 Afs 57/2017-43 podotýká, že *„místem realizace podnikatelských aktivit přitom primárně není místo, odkud dochází k obchodnímu vedení společnosti statutárním orgánem, [...] nýbrž místo, kde dochází k reálnému každodennímu chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti. Právě tato okolnost totiž nejlépe svědčí o účelnosti delegace podle § 18 daňového řádu ve vztahu k plnění vzájemných práv a povinností mezi správcem daně a daňovým subjektem“*. Ze zjištěných skutečností jednoznačně vyplývá, že každodenní činnost v rámci předmětu žalobcova podnikání rozhodně neprobíhá na adrese sídla v Praze. Žalobce sice v žalobě uvádí, že k poskytování ekonomického poradenství dochází v sídle v Praze, avšak z tohoto tvrzení, stejně jako z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se jednalo o stěžejní část z celkové ekonomické činnosti žalobce. Z obsahu správního spisu, resp. z tvrzení žalobce ve správním řízení, stejně tak i z obsahu žaloby jako celku, naopak vyplývá, že žalobce svou podnikatelskou činnost vykonává na různých místech, ať už jsou to provozovny, či externí prostory. Z tvrzení žalobce proto neplyne, že by jeho rejstříkové sídlo bylo skutečně místem, kde převážně poskytuje své služby.
19. Dalším podstatným faktorem podporujícím názor žalovaného je i skutečnost, že na téže adrese (Bystřice 1250) sídlí také s žalobcem personálně propojená společnost, která žalobci vede účetnictví a je zároveň zmocněncem žalobce pro potřeby daňového řízení. Tvrzení žalobce, že jsou veškeré jeho doklady uloženy v jeho sídle v Praze, je za této situace krajně nevěrohodné. Je přitom nesporné, že pro správce daně je při kontrolní činnosti podstatný kontakt právě s osobami pověřenými daňovým subjektem k poskytování relevantních informací a obecně součinnosti správci daně.
20. V případě, kdy jedna a tatáž adresa figuruje jako provozovna společnosti, místo trvalého pobytu klíčových osob ve společnosti, sídlo předsedy představenstva, který zde má sám jako podnikatel – fyzická osoba místo podnikání, a zároveň sídlo společnosti poskytující účetnictví, je zcela zjevně efektivnější vykonávat správu daní takového subjektu v obvodu, do kterého tato adresa spadá, než v obvodu, který nevykazuje žádné zásadní vazby k činnosti žalobce. Nadto ani sám žalobce netvrdí, že by vykonával ekonomickou činnost

v rejstříkovém sídle ve větší míře než na místech jiných. Tvzení o v budoucnu plánované změně trvalého pobytu předsedy představenstva není relevantní pro zjištění skutkového stavu v posuzované věci, neboť rozhodný je skutkový stav v době rozhodování žalovaného (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.).

21. Nikoliv klíčovou, avšak jednou z dalších skutečností přispívajících k závěru o skutečném sídle žalobce, je vazba zaměstnanců žalobce na provozovnu v Bystřici, vyplývající z provedeného vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti za zdaňovací období 2014, jež je obsahem správního spisu. Soud (a dle textace napadeného rozhodnutí ani žalovaný) přitom z této skutečnosti nevyvozuje závěr, že svou podnikatelskou činnost žalobce vykonává pouze v provozovně v Bystřici. Údaj uvedený ve vyúčtování je však opět ukazatelem toho, že má-li žalobce, potažmo osoby pro něj pracující, při své ekonomické činnosti převažující vazbu na nějaké místo, je jím právě provozovna v Bystřici. I tato skutečnost podporuje názor žalovaného o skutečném sídle žalobce v Bystřici a rozhodně nepřispívá k tomu, že by centrum podnikatelských aktivit žalobce mělo být v rejstříkovém sídle.
22. Nejasnosti týkající se přesné adresy rejstříkového sídla žalobce byly žalobou osvětleny a není důvod pochybovat o podaném vysvětlení. Údaj zapsaný ve veřejném rejstříku je již v souladu se skutečným stavem, rejstříkovým sídlem žalobce je beze sporu adresa Kytlická 780/16, Praha 9 – Prosek. Přesné znění čísla evidenčního, o kterém nebylo v rámci správního řízení zcela jasno, nemá vliv na právní posouzení předmětné věci. Soud se zabýval přezkumem napadeného rozhodnutí ve vztahu k adrese rejstříkového sídla žalobce na adrese Kytlická 780/16, Praha 9 – Prosek a adrese provozovny žalobce na adrese Bystřice 1250. Na této adrese bylo také prováděno místní šetření, takže uvedená nesprávnost se nijak nepromítla do hodnocení věci.
23. Soud přitom dává za pravdu žalobci, že žádný z uváděných důvodů by nemohl být sám o sobě dostačující k naplnění kritéria účelnosti pro delegaci místní příslušnosti. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvedl řadu důvodů, které ve vzájemné souvislosti a vzhledem k okolnostem daného případu naplňují kritérium účelnosti zcela dostačujícím způsobem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přehledně provedl podrobný výčet a hodnocení skutečností rozhodných pro posouzení naplnění kritéria účelnosti. V žádném případě se nejedná o nepodložené domněnky, jak tvrdí žalobce. Žalovaný vyvodil své závěry především z provedených místních šetření správců daně, veřejně dostupných údajů a ústního jednání s předsedou představenstva žalobce. Vyjádřil-li žalovaný o některých skutečnostech pochybnosti, nezaložil na nich svůj závěr. Zmíněné pochybnosti mohou závěry žalovaného vycházející ze zjištěného skutkového stavu pouze podpořit, tuto funkci dle názoru soudu také plní. Rozhodnutí žalovaného v žádném případě není překročením mezi správního uvážení. Žalovaný se v rámci mantinelů stanovených zákonem podrobně vypořádal s každou skutečností nasvědčující účelnosti delegace místní příslušnosti a reagoval na námitky žalobce vznesené ve správním řízení. Z odůvodnění rozhodnutí je tedy zcela zřejmé, z čeho žalovaný dovodil své závěry. Žalobce nemůže tvrdit opak, pokud sám odůvodnění žalovaného, taktéž podrobně, rozporuje.
24. Sám žalobce přitom připouští, že se trvale nezdržuje na žádné z provozoven. Nepředkládá tedy ani žádné důkazy, které by podporovaly variantu o skutečném sídle žalobce v Praze. Žalovaný naopak předložil dostatečné množství důkazů nasvědčujících tomu, že žalobce má mnohem užší vazbu na svou provozovnu v Bystřici. Závěr o účelnější správě daní žalobce Finančním úřadem pro Moravskoslezský kraj je navíc podpořen skutečností, že

tamtěž sídlí i společnost zajišťující žalobcovo účetnictví a trvale zde bydlí osoby figurující v orgánech žalobce.

25. Pokud jde o námitku žalobce, že provedení delegace místní příslušnosti je promyšleným krokem ze strany orgánů finanční správy, který je prováděn generálně vůči mnoha subjektům sídlícím v Praze i jinde na hromadně sdílených adresách, k tomu zdejší soud uvádí, že si je vědom názoru Nejvyššího správního soudu, uvedeného např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007-63, že *„delegací provedenou mimo rámec zákonem vymezených důvodů bez soudní kontroly by mohlo docházet k účelovému zneužití tohoto institutu, neboť daňová správa by tak mohla řešit své vlastní, ryze administrativní, potíže s konkrétními daňovými subjekty vůbec nespojené, např. nedostatečné kapacity správců daně, a tak podstatnou měrou vůbec popřít smysl zákonem stanovené místní příslušnosti“* (obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 5 Afs 30/2007-50). Námitka žalobce je však pouze ničím nepodloženým tvrzením, neodpovídajícím skutkovým zjištěním učiněným ve správním řízení. Žalovaný ve svých závěrech vychází z řádně odůvodněných zákonných důvodů ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu. V daném případě rozhodně nejde o účelový krok správce daně, nýbrž o postup plně odpovídající účelu zákonné úpravy.
26. Dalším argumentem, kterým žalobce rozporoval závěr o účelnosti delegace, je skutečnost, že správce daně neměl od roku 2005, kdy žalobce na adrese Kytlická 780, Praha 9, sídlí, potřebu přenášet místní příslušnost na jiného správce daně, vzájemná spolupráce byla vždy bezproblémová. Této argumentaci ovšem nelze přisvědčit. Správa daní je komplexní činností, která nevyžaduje soustavné osobní setkávání správce daně a daňového subjektu nebo kontinuální výkon kontrolní činnosti v sídle či provozovně daňového subjektu. To ovšem neznamená, že takováto činnost nemusí probíhat vůbec. Správce daně je nadán pravomocí tyto úkony provádět a ze skutečnosti, že tak dosud vůbec či v určitém časovém úseku neučinil, neplyne legitimní očekávání daňového subjektu, že tak již nikdy činit nebude. Je sice chvályhodné, že žalobce doposud se správcem daně bezproblémově spolupracoval, to však neznamená, že nemohou nastat například důvody pro provedení daňové kontroly v provozovně žalobce v Bystřici, kde je v současné době dle skutečností zjištěných správcem daně těžiště jeho podnikatelské činnosti. Žalobcem prokázané skutečnosti jednoznačně napovídají tomu, že výkon správy daní žalobce bude efektivnější, hospodárnější a účelnější právě v obvodu Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, než v obvodu Finančního úřadu pro hlavní město Prahu.
27. S ohledem na tyto závěry nelze shledat, že by postupem žalovaného došlo k překročení mezí správního uvážení nebo k rozporu se základními principy daňového řádu, jak bez bližšího rozvedení tvrdil žalobce. Soud k této žalobcem pouze naznačené námitce podotýká, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Tvrzení žalobce o rozporu napadeného rozhodnutí se základními principy daňového řádu, stejně jako o jemu hrozící újmě, jsou námitkami natolik obecně formulovanými (žalobce neuvádí, v čem spatřuje rozpor se základními principy daňového řádu, jaká konkrétní újma mu hrozí apod.), že soud považuje za

nadbytečné se k nim blíže vyjadřovat, a to především vzhledem k výše provedenému posouzení. Dle něj postup žalovaného plně odpovídá dikci i smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu, a plně tak respektuje zásadu, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem a způsobem stanoveným zákonem.

28. Co se týče obsahu sdělení žalobce ze dne 17. 10. 2016, nutno předeslat, že podle již výše citovaného § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Posléze provedená novelizace zákona o Finanční správě České republiky tak nemůže mít na rozhodování ve věci žádný vliv.
29. Ve světle výše uvedených skutečností možno uzavřít, že delegace místní příslušnosti z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj sledovala zcela legitimní cíl, a to zjednodušit a zefektivnit správu vybraných daní žalobce, resp. umožnit správci daně nadanému znalostí místních poměrů např. provádět hospodárněji místní šetření či daňovou kontrolu u žalobce. Kritérium účelnosti delegace místní příslušnosti dle § 18 odst. 1 daňového řádu bylo splněno.
30. K důkazům navrženým žalobcem v žalobě nutno uvést, že po přezkoumání správního spisu, resp. činnosti správních orgánů, soud dospěl k závěru, že byl bez důvodných pochybností zjištěn takový stav věci, který odůvodňuje delegaci místní příslušnosti správce daně pro správu vybraných daní žalobce z důvodu účelnosti. Provedení důkazů navržených žalobcem nad rámec podkladů již založených ve správním spisu by nemohlo na skutkovém ani právním posouzení věci nic změnit. Nemohlo by přispět k dalšímu objasnění věci, jelikož skutečnosti relevantní pro posouzení věci již byly v dosavadním řízení postaveny najisto. Z tohoto důvodu soud nad rámec podkladů obsažených ve správním spise žalobcem navržené důkazy neprováděl.
31. Důkazy navrženými nad rámec podkladů již obsažených ve správním spise byl výpis internetových stránek ohledně kontaktních údajů žalobce, výpisy z rejstříků o opravě údaje o provozovně žalobce, smlouvy o poskytování služeb (sídla) uzavřené mezi žalobcem a společnostmi STASEKO REAL s. r. o., STASEKO PLUS s. r. o., a IWET, a. s., včetně související fakturace, a domovní řád ze dne 1. 11. 2005 vydaný Společenstvím vlastníků Kytlická 780. Žalovaný nijak nezpochybňoval, že žalobce na svých internetových stránkách prezentuje jak své provozovny, tak sídlo v Praze (ve správním spise je obsažen výpis internetových stránek). Pro žalovaného však byla skutečnost o prezentaci provozoven dalším aspektem napovídajícím závěru, že pro veřejnost je žalobce na adrese provozovny v Bystřici dostupný. Stejně tak soud nemá pochybnosti o současném souladu sídla žalobce v Praze s adresou zapsanou ve veřejném rejstříku. Pro objasnění předmětu sporu není potřeba dokazovat, že předchozí chyba označení adresy již byla napravena. Co se pak týče smluv o poskytování služeb a souvisejících faktur, ani důkaz těmito listinami by nemohl přinést další objasnění věci. Jak již soud uvedl výše, žalovaný netvrdil, že by žalobce v Praze vůbec neposkytoval služby. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však obsahovalo komplexně podložený závěr o tom, že těžiště ekonomické činnosti žalobce leží v Bystřici, na čemž předložené smlouvy samy o sobě nemohou změnit ničeho. Pokud jde o předložený domovní řád, sám žalobce na straně 5 žaloby konstatoval, že vnější označení sídla společnosti v prostorách domu podléhá souhlasu výboru společenství vlastníků jednotek. Ani tuto skutečnost tak nebylo nutno prokazovat, neboť z uvedeného tvrzení žalobce plyne, že takové označení není striktně vyloučeno; i kdyby tomu tak navíc nebylo, nemohla by tato izolovaná okolnost sama o sobě zvrátit skutková zjištění správců daně na

místě samém, ani podstatný závěr žalovaného ohledně těžiště ekonomické činnosti žalobce a jeho dostupnosti v Bystřici.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu